

från Louis Brécher

21.9.31.

FD. 61

Kanal
Fertils

DEN 16 MARS 1860.

— + —

Helsingfors,

J. C. Frenckell & Son, 1860.

G. Hoglund
21.9.31.

Imprimatur: L. Heimbürger.

PROGRAMM:

1. Ouverture till "Lodoiska" af Cherubini.
 2. Elegisk sång af Beethoven (Kör med orkester).
 3. Sopran-Aria af Mozart.
 4. Körer för mansröster.
 5. Sopran-Aria ur Oratorium "Paulus" af Mendelssohn-Bartholdy.
 6. Föredrag.
 7. Henrik Gabriel Porthan. Ord af Fredr. Cygnæus,
Musik af F. Pacius.
-

HENRIK GABRIEL PORTHAN.

Fjäriln med sommarstrålarna leker,
Lefver med stunden och bortförs med den;
Smekes af vinden och blommorna smeker,
Sviker sin kärlek, sjelf sviken igen.
Vingen af skiftande färgspelet glänser,
Lik en mot jorden sväfvande sky:
Trånga dock, fjäril, äro de gränser
Hvarur du fåfängt söker att fly.

Regnbäcken sorlar, gör mycket väsen
Af sina svällande krafters försök,
Krafterna tyna dock bort förr än gräsen,
Sjelf han försvinner lik dimma och rök;
Lemnar knappt efter sig spår i den sanden,
Uti hvars fåror ett lif han ej väckt:
Sorlet ej följes af genljud i landen
Mera än vårens hviskande flägt.

O! Huru annorlunda är verket
Af dessa andar, nationerna ställt
Såsom det säkra, det ledande märket
Vid horisonten af sanningens fält.
De ej af fjärlarna afspegla färgen,
Ej deras lif liknar regnbäckens dans;
Men hvad de ville står fast såsom bergen,
Och hvad de gjort, liksom polstjernans glans.

En sådan ande, Finlands folk,
I din Porthan du haft.
Den blef emellan dig en tolk
Och minnet, som gömmts utan kraft
I tidernas förfallna graf.
Åt Finska häfdens spridda drag
Han sammanhang och klarhet gaf:
Der natten rådde, grydde dag.

Hans arbete, det gick ej lätt,
Och när hans lif gick allrabäst,
Det fåror i hans panna skar,
Och mödan var dess hvardagsgäst.
Men fast hans skuldra kände tungt,
Att seklers hedersskuld den bar,
I honom lefde sinnet ungt
Bland hopen än af ålderns dar.

Och fädrens skuld betalte han,
Liksom på spel hans ära stått.
Der svedjeländer fordom man
Och striders fält uppsökte blott,
Ett fosterland, ett framtidshopp,
All kärlek värdt, han såg,
Och fostrade till tanke opp,
Hvad som i känslans vagga låg.

Ensam stod han i sin hydda,
Fast han dit till sällskap lockar
Andar ifrån tider, flydda;
Fast kring honom städs sig skoockar
Ungdom, slägte efter slägte;
Fast ej fanns en vrå af landet,
Dit hans visdoms ord ej räckte
Och från hjertat gångna bandet.

Han, den ensamme i lifvet,
Har ännu dock slägt och vänner
I hvart bröst, hvaråt blef gifvet
Hjerta och det klappa känner.
Vid de namnen: Finland, Finne,
Är Porthans olösligt knutet;
När det dött i folkets minne,
Är det sjelft ej långt från slutet.

Än de lefva likväl båda;
Bilden af sitt lif, sin ära
I Porthans vårt land vill skåda,
Den skall mäktigt vittne bära
Inför hela efterverlden,
Att vi ej med tomma orden
Vägt omäteliga värden,
Som gjort dyrbar fosterjorden.

Säljes till förmån för konsertens ändamål.